

Clare Mackintosh

Ostatica

Traducere din limba engleză de
Mihaela Ionescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: Hulko Svitlana / dreamstime.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Sabina Lungu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACKINTOSH, CLARE

Ostatica / Clare Mackintosh ; trad. din lb. engleză de
Mihaela Ionescu. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1386-6

I. Ionescu, Mihaela (trad.)
821.111

Titlul original: Hostage
Autor: Clare Mackintosh

Copyright © Clare Mackintosh Ltd 2021
First published in the United Kingdom in the English language in 2021 by
Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1386-6

OPERATOR: Ce urgență aveți?

INTERLOCUTOR: Sunt lângă aeroport... Văd... Oh, Dumnezeu!

OPERATOR: Vă rog, puteți confirma unde vă aflați?

INTERLOCUTOR: La aeroport. E un avion... e răsturnat. Coboară cu viteză foarte mare. Oh, Dumnezeu, Dumnezeu!

OPERATOR: Echipajele de intervenție sunt deja pe drum.

INTERLOCUTOR: Dar o să fie prea târziu — este (*neinteligibil*). O să se prăbușească, o să se prăbușească...

OPERATOR: Puteți confirma că vă aflați la o distanță sigură?

INTERLOCUTOR: (*neinteligibil*)

OPERATOR: Vă rog, sunteți bine?

INTERLOCUTOR: S-a prăbușit, Dumnezeu, chiar s-a prăbușit și a luat foc...

OPERATOR: Pompierii vor ajunge acolo în mai puțin de un minut. La fel și ambulanțele. E cineva cu dumneavoastră?

Clare Mackintosh

INTERLOCUTOR: Tot avionul scoate fum — este (*neinteligibil*). Oh, Dumnezeule, a explodat ceva — arată ca o minge uriașă de foc...

OPERATOR: Pompierii sunt deja la fața locului.

INTERLOCUTOR: Abia dacă mai pot vedea avionul, sunt doar flăcări și fum. E prea târziu. E prea târziu. N-o să scape nimeni cu viață de-acolo.

Prolog

Nu alerga, o să cazi.

*Dincolo de parc, în sus pe deal. Așteaptă omulețul verde,
nu încă, nu încă...*

Acum!

*O pisică la fereastră. Ca o statuie. Doar vârful minuscul
al cozii i se mișcă. O zvâcnire, o zvâcnire, o zvâcnire.*

*O altă stradă de traversat. Nu tu omuleț verde, nu tu
doamna cu acadea — ar trebui să fie aici...*

Uită-te în ambele direcții. Nu încă, nu încă...

Acum!

Nu alerga, o să cazi.

*Cutia poștală, apoi stâlpul de iluminat, apoi stația de
autobuz, apoi banca.*

O școală mare — nu școala mea, nu încă.

*Librăria, apoi magazinul gol și agenția de imobiliare
unde vând case.*

*Acum măcelăria, cu păsările atârinate de gât în vitrină.
Mijesc ochii ca să nu trebuiască să-i văd pe-ai lor cum se uită
înapoi la mine.*

Morți. Sunt morți cu toții.

Partea întâi

Unu

Ora 8:30 / Mina

— Încetează, o să cazii!

Zăpada așternută timp de o săptămână s-a tasat și a devenit gheață, iar riscul stă ascuns sub stratul de nea căzut în timpul nopții. La fiecare câțiva metri, bocancii ajung un pic mai departe decât intenționaseră picioarele și mi se strânge stomacul, în timp ce mă pregătesc pentru o trântă. Înaintăm cu greu și-mi doresc să mă fi gândit s-o duc pe Sophia mai degrabă cu sania.

Fără nicio tragere de inimă, deschide ochii, răsu-cindu-și ca o bufniță capul spre partea opusă magazine-lor, așa încât să-și ascundă fața în mâneca mea. Îi strâng mâna băgată în mănușă. Detestă păsările care atârnă în vitrina măcelăriei, cu penajul lor strălucitor din jurul gâtului într-un dezacord brutal cu ochii lipsiți de viață care le împodobesc.

Și eu le urăsc.

Adam spune că eu i-am dat fobia aceasta, ca pe o răceală sau ca pe o bijuterie nedorită.

— Atunci de la cine a luat chestia asta? a întrebat el, când am protestat la idee.

A ridicat mâinile, întorcându-se către o mulțime invizibilă, de parcă lipsa unui răspuns nu făcea altceva decât să-i dovedească punctul de vedere.

— Sigur nu de la mine.

Sigur că nu. Adam nu are slăbiciuni.

— Sainsbury's, spune Sophia acum, privind din nou spre magazine, după ce am trecut în siguranță pe lângă păsări.

Încă mai pronunță „ținburiz“, așa de drăgălaș că-mi face inima să tresalte. Acestea sunt momentele pe care le prețuiesc cel mai mult; momentele care fac ca tot efortul să merite, să nu fie în zadar.

Din gură îi ies mici rotocoale de abur.

— Acum magazinul de pantofi. Acuum... — scoate cuvintele pe rând, ținându-l parcă pe următorul în gură până când este momentul potrivit — ...magazinul de fructe și legume, declară ea, chiar când ajungem în dreptul lui.

Fuucte si legume. Doamne, o iubesc pe fetița asta. Chiar o iubesc.

Ritualul acesta a început astă-vară, când Sophia ardea de nerăbdare și emoție la gândul că avea să înceapă școala, iar întrebările curgeau pe nerăsuflăte. Cum o să fie învățătoarea? Unde o să-și atârne hăinuțele? Dacă o să se julească la genunchi, o să fie plasturi la îndemână? *Și mai spune-mi încă o dată, cum ajungem acolo?* Îi povesteam încă o dată: în sus pe deal, traversăm o stradă, apoi încă una, apoi ajungem la strada principală. Trecem de stația de autobuz de lângă gimnaziu, apoi pe strada cu magazine, cu librăria, agenția imobiliară și măcelăria. Cotim

spre Sainsbury. Pe lângă magazinul de pantofi, apoi pe lângă cel de fructe și legume, pe lângă secția de poliție, în sus pe deal, *și-am ajuns*, îi povesteam eu.

Cu Sophia trebuie să ai răbdare, asta nu prea îi iese lui Adam cu ea. Trebuie să-i spui totul iar și iar. Să o asiguri că nu s-a schimbat nimic; că nu *se va* schimba nimic.

În acea primă zi din septembrie am condus-o la școală împreună cu Adam. Fiecare dintre noi a ținut-o de câte o mână, ea legănându-se la mijloc între noi, ca și cum am fi fost în continuare o familie adevărată, iar eu m-am bucurat că am avut o scuză pentru lacrimile care mă înțepau.

— O să se desprindă fără să se uite înapoi, o să vezi, mi-a spus Tușa Mo, când a observat ce figură aveam când am plecat de-acasă.

De fapt, nu este mătușa mea, dar „doamna Watt” sună prea formal pentru o vecină care face ciocolată caldă și ține minte zilele de naștere.

M-am străduit să-i zâmbesc și eu lui Mo.

— Știu. Sunt cam toantă, nu-i așa?

Toantă să-mi doresc ca Adam să fi locuit în continuare cu noi. Toantă să cred că în ziua aceea făceam altceva decât să jucăm niște roluri de dragul Sophiei.

Mo s-a ghemuit ca să-i zâmbească fetei.

— Să ai o zi frumoasă, scumpo!

— Mă zgârie rochia.

Cuvintele au fost însoțite de o încruntătură pe care Mo a reușit să n-o bage în seamă.

— Asta e chiar drăguț, iubito.

Mo își ține aparatul auditiv închis ca să facă economie la baterii. Când trec pe la ea trebuie să stau în stratul

de flori de la fereastra balconului și să fac cu mâna până mă vede. *Ar fi trebuit să suni la sonerie!* spune ea de fiecare dată, ca și cum nu aș fi făcut exact asta preț de zece minute.

— Ce urmează? am întrebat-o pe Sophia în acea primă zi, după ce am trecut de aprozar, în timp ce simțeam cum neliniștea i se prelingea prin degete și se scurgea într-ale mele.

— Secția de poliție! a spus ea triumfătoare. Secția de poliție a lui tati.

Adam nu lucrează acolo, dar pentru Sophia nu contează. Orice mașină de poliție pe care o vedem este *mașina lui tati*; fiecare polițist în uniformă este *prietenul lui tati*.

— Apoi în sus pe deal.

Și-a amintit totul. A doua zi avea să adauge alte detalii — lucruri pe care eu nu le văzusem, nu le remarcasem. O pisică pe pervazul unei ferestre. O cabină telefonică, un coș de gunoi. Comentariul asupra traseului a devenit o parte stabilă a zilei, la fel de important pentru Sophia cum era îmbrăcatul uniformei în ordinea corectă (de sus în jos) sau statul în postură de flamingo când se spăla pe dinți, schimbând picioarele când schimba și partea de gură pe care o curăța. În funcție de zi, aceste ritualuri fie mă fermecau, fie mă făceau să-mi doresc să urlu. Pe scurt, cam asta este treaba cu crescutul copiilor.

Începutul școlii a însemnat sfârșitul unui capitol și începutul altuia și ne-am pregătit pentru această tranziție ducând-o pe Sophia la grădiniță anul trecut, câte trei zile pe săptămână. În restul timpului era fie cu mine, fie cu Adam; dacă nu, era cu Katya, tânăra *au pair* frumoasă și tăcută care venise cu valize assortate și

fără să știe boabă de engleză. Își petrecea după-amiezile de miercuri la cursurile de limbi străine și își rotunjea veniturile punând marfă pe rafturile unui magazin în weekenduri. După șase luni avea să ne declare *cea mai drăguță familie din lume* și să ne roage să o lăsăm să mai stea încă un an la noi. M-am întrebat cu voce tare dacă la mijloc era vreun iubit, iar felul în care a roșit m-a făcut să cred că aveam dreptate, chiar dacă ezita să spună despre cine era vorba.

Eu eram încântată — și ușurată. Din cauza programului nostru de lucru, era imposibil să ne bazăm pe o creșă pentru îngrijirea copilului și nu am fi putut să ne permitem niciodată bonele pe care le angajau mulți dintre colegii mei. Mă temusem că o persoană străină care să locuiască la noi ne va invada intimitatea, dar Katya își petrecea majoritatea timpului în camera ei, unde vorbea pe Skype cu prietenii de acasă. Prefera să și mănânce singură, în ciuda invitațiilor constante de a ni se alătura la masă, și se făcea utilă prin casă, dând cu mopul sau sortând hainele spălate, chiar dacă îi spuseseam că nu era nevoie.

— Ești aici ca să ne ajuți cu Sophia și ca să înveți limba engleză.

— Nu mă deranjează, răspundea ea. Îmi face plăcere să fiu de ajutor.

Când m-am întors acasă într-o bună zi, am găsit mai multe perechi de șosete ale lui Adam pe patul nostru, cârpite îngrijit unde avuseseră găuri la călcâi, cum se întâmpla cu toate șosetele pe care le încălțase Adam vreodată.

— Unde ai învățat să faci așa ceva?

Eu abia dacă eram în stare să cos un nasture și vreun tiv, și pe acela strâmb, dar cârpitul era treabă de nevastă

serioasă, iar Katya nu avea nici măcar douăzeci și cinci de ani.

A ridicat din umeri ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Mama învățat pe mine.

— Chiar nu știu ce ne-am face fără tine.

Știind că tânăra Katya era acolo să o ia de la școală pe fetiță, am putut să fac niște ture suplimentare la serviciu, iar Sophia o adora, ceea ce nu se întâmplase chiar din senin. Katya avusese răbdare pentru jocuri nesfârșite de-a v-ați ascunselea, Sophia găsind odată cu trecerea timpului locuri din ce în ce mai elaborate în care să se pitească.

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata! striga Katya, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt nou învățat, înainte să pornească în căutarea prăzii sale prin toată casa. În dulapul cu pantofi? Nu... oare să fie în spatele ușii de la baie?

— Nu mi se pare un loc prea potrivit, i-am spus Sophiei când a coborât triumfătoare să-mi spună că nu fusese găsită pentru că se cuibărise pe un raft din spălătorie. Nu vreau să te ascunzi într-un loc în care ai putea să rămâi blocată.

Sophia s-a încruntat la mine înainte să dispară pentru o nouă partidă de joacă în care să-i acorde Katyei revanșa. M-am lăsat păgubașă. Tata ne muștra pe mine și pe Adam că eram niște părinți prea protectori, la fel de des pe cât îl imploram eu să nu mai fie așa relaxat.

— O să cadă, spuneam eu, abia îndrăznind să mă uit la el în timp ce o convingea pe Sophia să se cațare în vreun copac sau să traverseze vreun pârâu împleticindu-se pe pietre.

— Așa înveți să zbori.

Știam că avea dreptate și luptam împotriva instinctelor care-mi cereau s-o tratez pe Sophia ca pe un bebeluș.

În plus, vedeam cât de bine îi făcea să se aventureze în diverse situații și cât de mult îi plăcea când o tratam ca pe o „fetiță mare“. Katya a înțeles asta de la bun început, iar legătura dintre ele s-a consolidat ușor. Abilitatea Sophiei de a face față oricărui tip de schimbare — de a se obișnui cu oameni noi, în mod special — continuă să fie un proiect în desfășurare, de aici și ușurarea mea când Katya a acceptat să rămână cu noi. Mi-era groază de regresul datorat plecării ei.

Totul s-a petrecut pe neașteptate în iunie, la doar câteva săptămâni după ce Katya ne ceruse permisiunea să mai rămână; la doar câteva săptămâni după ce începusem să mă relaxez. Fața tinerei *au pair* era plină toată de pete roșii și scăldată în lacrimi; își făcuse bagajele în viteză, îndesând în valiză haine încă umede scoase din uscătorul de rufe. Să fi fost vreun iubit la mijloc? Evita să se uite la mine. Oare făcusem eu ceva?

— Acum plec, a fost singurul lucru pe care l-a spus.

— Te rog, Katya, orice ar fi, hai să stăm de vorbă.

Atunci a ezitat și am văzut-o uitându-se la Adam. Avea o privire furioasă și rănită, iar eu m-am întors la timp ca să-l văd clătinând din cap și dându-i indicații.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, privindu-i pe rând.

Adam glumise o dată că, în cazul unei neînțelegeri între mine și Katya, ar fi obligat să ia partea femeii mai tinere.

— Nu e prea ușor să găsești înlocuitor pentru o bonă bună, zisese el.

— Ha, ha, foarte nostim.

— Spune-mi că n-ai face la fel.

— M-ai prins, îi răspunsesem strâmbându-mă la el. Ei bine?

Se certaseră, asta era clar, dar în legătură cu ce? Singurul lucru pe care-l aveau în comun era Sophia, dacă nu puneai la socoteală filmele polițiste care lui Adam îi plăceau foarte mult și pe care eu le detestam, dar erau singurul lucru care o făcea pe Katya să iasă din dormitorul ei sâmbătă seara. Dacă nu eram la serviciu atunci, ieșeam să alerg și nu mă întorceam decât după o tură de 10 000 de pași, doar cât să mai prind sumbrul generic de la final sau sfârșitul discuției lor critice despre film.

Dar nimeni nu se ceartă pe tema filmelor polițiste.

— Întreabă-l pe el, s-a răstit Katya, într-o izbucnire de furie cum nu mai văzusem niciodată la fata aceasta me-reu veselă.

De afară s-a auzit un claxon — taxiul care s-o ducă la aeroport — și, în cele din urmă, s-a uitat în ochii mei.

— Tu, femeie drăguță. Tu nu meriți porcărie ca asta.

Ceva s-a rupt înlăuntrul meu, ca o mică fisură la marginea unui lac înghețat. Am vrut să fac un pas în spate, să las gheața intactă, dar era prea târziu.

Poc.

După ce a plecat, m-am întors spre Adam.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

I-a sărit țandăra de parcă întrebarea mea — de fapt, simpla mea prezență — era un motiv de iritare, ceva deranjant. De parcă ar fi fost vina mea.

M-am concentrat pe acea privire pe o schimbaseră; pe ochii înroșiți ai Katyei și pe avertizarea ei implicită. *Tu nu meriți porcărie ca asta.*

— Nu sunt proastă, Adam. Ce se întâmplă?

— Cu ce?

Din nou pufnitura exasperată înainte de a răspunde, de parcă mintea i-ar fi stat la alte chestiuni mai presante și raționale și eu îl tocam cu mărunțișurile mele.

— Cu Katya, i-am răspuns apăsător, așa cum vorbesc unii cu străinii.

Aveam impresia că pășisem în viața altcuiva; nu era genul de conversație pe care să fi fost nevoie să o am sau pe care să-mi fi imaginat vreodată că o s-o port.

În timp ce Adam s-a întors prefăcându-se ocupat cu ceva ce nu era de fapt urgent, am văzut cum îl cuprinde sentimentul vinovăției. Adevărul mi-a răsărit în minte precum soluția la un careu de cuvinte încrucișate care se ivește la multă vreme după ce ziarul a fost aruncat la gunoi, iar gura mea a rostit cuvintele pe care n-aș fi vrut să le pronunț.

— Te-ai culcat cu ea.

— Ba nu! Dumnezeuule, nu! Iisuse, Mina — asta crezi?

Fiecare fibră din mine voia să-l cred. Nu-mi mai dăduse vreodată ocazia să mă îndoiesc de el. Mă iubea. Îl iubeam. M-am străduit să-mi păstrez un ton calm.

— Ce-ai vrea să cred? E clar că se întâmplă ceva între voi.

— A lăsat plastilină prin toată bucătăria. M-am rățoit un pic la ea. A luat-o personal, atâta tot.

M-am holbat la Adam, la enormitatea minciunii sale.

— Măcar puteai să găsești o scuză plauzibilă.

Faptul că nu meritasem efortul de a născoci măcar o poveste credibilă durea aproape la fel de mult ca minciuna în sine. Oare atât de puțin însemnam pentru el?

Plecarea Katyei a generat o ruptură în familia noastră. Sophia a fost furioasă, pierderea bruscă a prietenei

sale concretizându-se într-un doliu exprimat prin jucării distruse și poze făcute bucăți. Dădea vina pe mine, pentru simplul motiv că eu fusesem cea care îi spusese de plecarea fetei, și a fost nevoie de toată tăria mea de caracter ca să nu-i mărturisesc că totul fusese din vina lui Adam. Ne ocoleam unul pe altul: eu, țepoasă și amărâtă; el, taciturn și plin de *false* resentimente, care să mă facă să am îndoieli. M-am ținut tare pe poziții. Dacă tânăra Katya fusese careul de cuvinte încrucișate, după ce-l rezolvasem mi-am dat seama că indiciile nu erau nici pe departe așa criptice. De luni întregi Adam era secretos în legătură cu zilele sale libere și destul de protector cu telefonul lui cât să-l ia cu el la baie când făcea duș. Am fost o proastă că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Sus pe deal, spune Sophia acum. Apoi biserica, apoi...

O strâng de mână prea târziu, degetele ei dispărând din strânsoarea mea în timp ce pământul îi fuge de sub picioare și se lovește cu ceafa de gheață. Face ochii mari de uimire, apoi îi mijește pe măsură ce încearcă să-și dea seama cât de tare s-a lovit, cât de mult s-a speriat, cât îi este de rușine. Dau să o ajut să se hotărască, lăsându-mi geanta să cadă și ridicând-o pe ea de pe jos, iar în graba mea mă lovesc de un bărbat care vine din sens opus.

— Hopa sus! spun, pe un ton sigur, ca al unei guvernante.

Sophia se uită la mine, cu buza de jos tremurând a indignare și ochii întunecați căutând să descopere în privirea mea cât de tare s-a lovit. Îi zâmbesc dându-i de înțeles că n-a fost mare lucru și arăt în sus pe cer, căutând formele din nori.

— Vezi cățelul? Acolo, sus, îi vezi capul? Și coada?

Nu o să plângă. Nu plânge niciodată. În schimb, se înfurie, iar țipetele ei nearticulate dau vina pe mine. Întotdeauna este vina mea. Sau fuge pe stradă ca să demonstreze ceva ce doar ea înțelege. Că o iubesc? Că n-o iubesc?

Îmi urmărește privirea. Un avion taie cerul, despicând norii care par destul de solizi cât să-i stea în cale.

— 747, spune Sophia.

Răsuflu ușurată. Distragerea atenției a funcționat.

— Ba nu, e un A380. Nu are cocoșa în față, vezi? spun în timp ce o las jos cu blândețe și ea îmi arată mânușile ude learcă de la zăpadă.

— Biata Sophia! Uite, biserica — ce urmează?

— Apoi... apoi școala.

— Deci aproape am ajuns, spun ascunzând sub un zâmbet fals ce simt, cum ai ascunde mizeria sub un preș.

Geanta mea — de fapt, rucsacul Sophiei — s-a răsturnat și întreg conținutul s-a revărsat pe trotuar. Îi îndes hainele de schimb înapoi în geantă și recuperez sticla de apă care s-a rostogolit de lângă noi, numele fiicei mele înscris pe ea jucându-se parcă de-a v-ați ascunselea cu fiecare rotire.

— E a ta?

Bărbatul de care m-am ciocnit ține ceva întins spre Sophia. Este Elefant, cu trompa turtită și lucioasă după cinci ani în care jucăria a tot fost iubită.

— Dă-mi-l înapoi! urlă Sophia, deși face un pas în spate, ascunzându-se după mine.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu vă faceți probleme.

Bărbatul nu pare deranjat de impolitețea fiicei mele. Nu ar trebui să-mi cer scuze pentru ea. E în contradicție